

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Indien gijlieden in Mijn Woord blijft, zoo zijt gij waarlijk Mijne discipelen.

JOHANNES 8 : 31.

Dat gij staat in éénen geest, met één gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des Evangelies. — FILIPPENSEN 1 : 27.

Strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is. — JUDAS : 3.

No. 14.

15 Juli 1906.

11de Jaargang.

DE REIS VAN PRESIDENT JOSEPH F. SMITH EN GEZELSCHAP, IN DECEMBER 1905.

Verhaald door Apostel GEORGE A. SMITH, 8 April 1906.

(*Vervolg*) — DE TERUGREIS.

Zondag 24 December begaven wij ons naar Boston, waar twee vergaderingen met de Heiligen werden gehouden. Op Kerstdag bezochten wij de oude woonplaats van Robert Smith, den eersten voorvader der Smith familie in dit land (Amerika). Wij bezochten het huis van grootvader Asaël Smith, die van den Staat Massachusetts verhuisd was naar den Staat Vermont, omdat hij in hechtenis had gezeten en beboet was wegens het herbergen der verachte Quakers, waardoor hij de neiging toonde om, in weerwil van de volksmeening, te doen hetgeen hij als recht beschouwde. De verslagen toonden aan, dat grootvader Smith de eerste voorzitter der Universalistische Kerk te Tunbridge was. Pres. Joseph F. Smith en eenige andere leden van het gezelschap werden onthaald ten huize van een der voornaamste mannen der Univ. Kerk in Amerika en waren gasten bij zijn Kerstmis-feestmaal.

Dien zelfden avond namen wij den trein, vertrokken in westelijke richting, en arriveerden op den morgen van den 26sten aan het kleine station van Palmyra. Hier stonden rijtuigen voor ons gereed, en wij begonnen onzen rit door die landstreek en bezochten plaatsen waarin de Heiligen der laatste Dagen veel belang stellen. Wij zagen het huis van den vader van den Profet Joseph Smith, waar deze met de platen kwam, nadat hij ze uit de handen van Moroni had ontvangen, en waar hij de openbaringen van den engel ontving, welke drie maal in éénen

nacht aan hem verscheen. Wij gingen in het bosch, waar Joseph zijne knieën had gebogen en God gebeden had hem te willen bekend maken bij welke Kerk hij zich mocht aansluiten. Wij gevoelden gedrongen om op die geheiligde plaats het schoone Mormoonsche Zondagschoolied, „Joseph Smith's Eerste Gebed”, te zingen. De heer W. Avery Chapman, die nu de eigenaar van dat land is, en die zich tegenover ons op iedere mogelijke wijze voorkomend betoonde, deelde ons mede dat er in het bosch waarin wij ons begaven, nooit een boom was geveld. Het eigendom was in de handen van zijn vader gekomen, nadat ons volk weggetogen was, en hij had dat bosch heilig gehouden, en zij namen hout uit andere bosschen in den omtrek. Wij werden in het huis geleid, en ons werd het vertrek getoond, waar een gedeelte van het Boek van Mormon was vertaald geworden. Wij dronken water uit de wel, die, naar het heet, door den vader van den Profeet Joseph Smith was gedolven. Het huis was door zijn broeder Alvin gebouwd. Iedere mogelijke vriendelijkheid en welwillendheid werd ons door den heer Chapman betoond. In de beek nabij het huis is eene plaats, die uitgegraven is en een inham vormt groot genoeg om er te doopen, en men gaf ons te kennen dat eenige van de eerste leden van de Kerk op die plek gedoopt waren. Deze is gebleven zooals zij was, en men heeft den oever van de beek nooit weder rechtgetrokken.

Wij brachten ook een bezoek aan den Heuvel Cumorah, hetwelk de weduwe van Mr. George Sampson, een broeder van Admiraal Wm. Sampson, tot zijn dood eigenaar van dit land, ons bereidwillig toestond. Toen wij den heuvel beklommen en rondom ons zagen, gevoelden wij dat wij op heiligen grond stonden. De broederen bepaalden zoo nauwkeurig als zij het mogelijk achtten, de plaats waar de platen van het Boek van Mormon door den Profeet werden opgenomen. Wij waren verheugd daar te zijn. Over het omliggende land ziende, gedachten wij, dat twee groote volksstammen in deze streken hun bestaan hadden geëindigd en hun laatsten strijd hadden gestreden, en dat honderduizenden in het gezicht van dezen heuvel waren gesneuveld. Bewijzen van de groote veldslagen, daar in het oude verleden geleverd, worden gevonden in de talrijke speer- en pijlpunten welke door de landbouwers zijn gedolven bij het ploegen in die buurt. Wij hadden het geluk, eenige pijlpunten te bekomen. Op den heuvel, nabij een groepje boomen, stond het gezelschap en zong het heerlijke lied, „An angel from on high the long, long silence broke.” En daarna zond Pres. Smith, onder de inspiratie des Heeren, een der innigste en schoonste gebeden op, die ik ooit heb gehoord. Allen die tegenwoordig waren, stortten tranen. Wij gevoelden de aanwezigheid van den Geest des Vaders; en allen die daar waren, kunnen getuigen dat het een van de verheven-gelukkigste oogenblikken van hun leven was.

Na die gedenkwaardige ondervinding keerden wij in de rijtuigen

weder naar Palmyra en werden door eenige voorname burgers van het stadje uitgenoodigd. Mr. Pliny T. Sexton toonde ons een voltallig stel der oorspronkelijke vellen van de eerste uitgave van het Boek van Mormon. Wij zagen ook de oude pers, op welke zij gedrukt was; en wij werden door iedereen met veel vriendelijkheid ontvangen.

Dien avond namen wij wederom den trein, vervolgden onze westwaartsche reis, en kwamen den volgenden morgen in de stad Cleveland aan, van waar wij per tram naar Willoughby reden, en in andere rijtuigen van daar verder naar Kirtland, de oude woonplaa's van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Toen het stadje in het gezicht kwam, was de schoone tempel van Kirtland het eerste wat onze blikken begroette, en toen wij hem zagen, gevoelden wij dat in werkelijkheid een heilig gebouw aan de handen van de Heiligen der laatste Dagen was ontvallen. Ik hoop dat de dag zal komen, zoo het de wil van onzen Hemelschen Vader is, dat het gebouw eenmaal weder in het bezit zal komen van de Kerk die het opgericht heeft. Daar was het, dat de Profeet Joseph Smith en Sidney Rigdon den Zaligmaker zagen op de borstwering van het spreekgestoelte. Daar vertrouwde Mozes hun toe de sleutelen tot het vergaderen van Israël; en kwamen Elias en Elia in de macht en majesteit hunner groote roepingen, en gaven de sleutelen over, die in de dagen van hunne bediening op aarde in hunne handen waren geweest.

Wij werden zeer vriendelijk ontvangen door Mr. U. S. Green, een der Apostelen van de Gereorganiseerde Kerk. Hij leidde ons door de verschillende zalen van het gebouw, en velen onzer gevoelden in onze harten dankbaar tot God, dat wij mochten staan op eene plaats die inderdaad heilig was geweest. Toen wij begrepen dat dit gebouw was opgericht door een volk in de grootste armoede, en hoe moedige mannen des daags werkten om de fundeering te leggen en de muren op te trekken, en des nachts op wacht stonden en met wapenen het gebouw verdedigden tegen degenen die gezworen hadden, dat het nooit voltooid zou worden, konden wij slechts gevoelen dat het geen wonder is, dat de Heere hunne offerande heeft aangenomen en dat volk heeft gezegend zooals weinigen op aarde zijn gezegend geweest. Wij zagen het stadje Kirtland en eenige van de huizen in vroegere dagen gebouwd door de mannen die er hebben gewoond, o. a. het huis van den Profeet, en dat van den Patriarch. De oude woning van Sidney Rigdon en eenige anderen staan nog, maar raken erg in verval. Bijna geen nieuwe huizen zijn gebouwd, en het is niet meer dan een dorp, terwijl het volk dat van dat land is uitgetogen naar de wildernis van het Rotsengeberge, hier een Staat heeft gegrond en opgebouwd, en honderden en duizenden van Vader's kinderen hebben geleerd Zijnen naam te eeren en te verheerlijken.

Wij namen weer onze reis op naar het Westen. Te Chicago werden

wij gewacht door menschen van Kenosha, en werden in een speciaal trein naar de groote fabrieken van die plaats en van Racine overgebracht. Iedereen stak President Smith en zijn gezelschap de vriendschapshand toe. Na een genotvolle vergadering met de Heiligen te Chicago gehouden te hebben, reisden wij wederom verder. Ik moet u vertellen dat iederen avond voor wij ons te bed begaven, van den dag van ons vertrek tot dien van onzen terugkeer, President Smith zijne kleine familie om zich verzamelde (hij behandelde ons als zulks), dat Zionsliederen gezongen werden terwijl wij over de prairiën of door de steden snelden, en het gebed gedaan werd voor wij ons ter ruste begaven. Gedurende den laatsten nacht van onze terugreis, terwijl het oude jaar voorbij gleed en het nieuwe intrad, trokken wij over eene landstreek waar ons volk vele moeizame stappen had afgelegd. Wij werden door Pres. Smith samen geroepen, en na verscheidene Zionsliederen gezongen te hebben, mocht ieder lid van het gezelschap getuigen van de goedheid en genade Gods jegens ons. De geest des Heeren werd over ons uitgestort, en wij stortten tranen van blijdschap en geluk. Wij hebben slechts één spijt, en dat is dat niet meer van de zonen en dochteren Israëls in staat zijn geweest om van het gezegende voorrecht dezer reis gebruik te maken. Op den morgen van den 1sten Januari 1906, na eene reis van twee weken zonder ziekte, ongeluk of oponthoud, zonder een onvriendelijk woord, en niets anders dan broederlijke liefde van Vader's kinderen ondervonden hebbende, waar wij hen ook hadden ontmoet, werden wij tehuis door onze familiën verwelkomd, en aten het Nieuwjaarsmaal met hen.

Ik zeg tot u, mijne broederen en zusters, dat het werk van het oprichten van het monument, Junius F. Wells tot eer strekt; en het voltooide gedenkteeken strekt de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen tot eer. Vele van Vader's kinderen zullen het getuigenis van het werk des Heeren aannemen van hen die in dat gedeelte van het land zullen werken en het Evangelie bedienen. Hetgeen daar is gedaan, is het begin van het opbouwen der woeste plaatsen Zions. In New-York, Chicago, Denver, Chattanooga, Milwaukee, Independence, en vele andere plaatsen zullen zendingshuizen voor de Heiligen der laatste Dagen en vergaderingsgebouwen den Heere opgericht worden. Zion zal verlost worden, en de wereld, die het „Mormonisme” nu misverstaan, zal eenmaal weten dat het de kracht Gods is tot zaligheid voor degenen, die de geboden des Vaders zullen onderhouden. Mijn getuigenis is, dat het werk gestadig groeit, dat de kinderen der menschen het „Mormonisme” in hunne harten ontvangen, en dat het het werk des Heeren is. Wij mogen van ons zelven nietig en zwak zijn, maar indien wij deugdelijk en rein willen zijn, indien wij willen doen hetgeen wij weten dat recht is, zullen mannen en vrouwen verwekt worden om het werk des Heeren voort te zetten, totdat het gansche werk zal gedaan zijn zooals Hij het verlangt. Zij die ons nu mis-

verstaan, zullen ons beter kennen. Zij die gelooven dat wij zelfzuchtige oogmerken hebben, zullen ontnuchterd worden, en onze broederen en zusters in de wereld, die de waarheid zoeken, en wenschen te weten wat de Heere van hen verlangt, zullen in hunne harten geraakt worden en zullen het Evangelie aannemen. Zion zal oprijzen en schijnen, en zal de heerlijkheid der gansche aarde worden; God heeft het besloten.

ZENDINGSNIEUWS.

De „Ster” verwierf gedurende de maand Juni 17 nieuwe inteekenaren. Ouderling H. B. Denkers zond ons den naam van een nieuwen inteekenaar uit Ogden; Broeder F. J. Spitters bracht ons een uit Rotterdam; en drie andere broederen hebben ons gelast op hunne kosten de „Ster” te zenden aan een vriend of familielid.

Ouderling J. E. Openshaw zond ons gedurende de laatste twee maanden 2 nieuwe namen, en Ouderling A. van Limburg wederom 3; Pres. W. L. Brimhall zond een lijst van 4 nieuwe inteekenaren in.

In de Zending der Zuidelijke Staten (Ver. St.) werden gedurende de vier weken eindigende 1 Juni gedoopt 121 personen.

In de maand Mei werd te Chattanooga, Tennessee (Ver. St.) eene conventie van Baptisten-afgevaardigden gehouden. De conferentie telde omtrent 4000 leden, het meerendeel predikanten. Pres. Ben E. Rich, van het „Mormoonsche” zendingskantoor in die stad, wenschte de gastvrijheid aan eenige dezer leeraren uit te reiken, en schreef de commissie een brief, waarin hij een deel van het zendingshuis voor hun gebruik aanbood. Van de uitnoodiging werd geen gebruik gemaakt, en de *Elder's Journal* zegt: „Misschien waren zij niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekeering.”

Een paar onzer zendelingen in den Staat Kentucky, Ouderling Joseph Young en zijn metgezel, kregen verlof om tot eene Methodistengemeente te prediken, toen haar eigen predikant, die de vergadering had belegd, afwezig was gebleven. Zij woonden ook een tweede bijeenkomst bij, waar drie Methodistische predikanten tegenwoordig waren. Een dezer sprak de volgende gezonde woorden: „Sommige menschen zeggen, dat de Mormonen deze kerk zullen afbreken. Indien het de Kerk van Christus is, zal zij stand houden en kan niet verstoord worden, maar is zij niet de Kerk van Christus, dan — hoe eer zij afgebroken wordt hoe beter. Indien de Mormonen wenschen te prediken, laat hen prediken, en indien het volk hen wenscht te volgen, laat het zulks doen. Beproeft alle dingen, en behoudt het goede.”

Ouderlingen H. S. Fox en G. E. Pope, die in den Staat Georgia werkzaam zijn, hadden onlangs de volgende aangename ondervinding te Columbus. Zij woonden, daartoe uitgenoodigd, eene godsdienstoefening van de „Apostel's Kerk” bij, en werden door den voorganger verzocht om den tijd in gebruik te nemen. Reide broederen spraken, en na de vergadering drukte de predikant zijne voldoening uit over de gelegenheid, hem en zijne gemeente verschaft om het Evangelie te hooren, en verzocht de vergaderden hem voor den avond te verontschuldigen daar hij zich niet wel gevoelde, en hij verzekerde hen dat hij met de zendingen overeenkomst zou maken om zijne plaats in te nemen. Dit deed hij, en de broederen hadden 's avonds een talrijk gehoor en een hoogst aangename vergadering. Zij hebben een vaste uitnoodiging om dikwijls met de gemeente samen te komen.

UTAH-NIEUWS.

Wij meldden reeds eenmaal, dat de Kerk op het terrein van den Tempel en den Tabernakel te Salt Lake City een Inlichtingsbureau heeft in een afzonderlijk gebouw. Geregeld beroepen zendelingen staan de vele toeristen en reizigers, welke deze merkwaardige plaatsen bezoeken te woord en geven hun alle gewenschte inlichting omtrent het Evangelie en de geschiedenis van het „Mormonisme”. Geschat wordt, dat jaarlijks ongeveer 200.000 bezoekers hunne namen op het register van het bureau inschrijven.

„Zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten.”
„Dat doende, zult gij kolen vuurs op hun hoofd hoopen.”

Een der dagbladen van Salt Lake City is sedert vele jaren het orgaan der tegenstanders van het „Mormonisme” in Utah geweest, en heeft bij tijden de verfoeilijkste leugens tegen de Heiligen der laatste Dagen verspreid en menigmaal vervolging tegen dit volk aangevuurd. Hare kolommen zijn open geweest voor hunne verklaarde en openbare vijanden. Den 16den Juni ontstond er in het gebouw van dit blad een brand, welke de drukkerij, zetterij en machines geheel vernietigde, een verlies van 60.000 dollar veroorzakende. De directie en redacteurs van de „Deseret News” kwamen onverwijld bijeen, en namen in overweging wat van hunne zijde tot hulp kon gedaan worden. Als een gevolg werd het gebruik van de geheele inrichting der Deseret News aan de uitgevers van het geteisterde dagblad aangeboden, en is de werkkraft van hetzelfde des nachts in het volle bezit van de zetterij en drukkerij der „Deseret News”, welk voorrecht zij kan hebben, tot hare eigen nieuwe machines en toebehooren uit de Oostelijke Staten kunnen aangevoerd worden. Zooals bekend is, is de „Deseret News” het officieel orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

APOSTEL HYRUM M. SMITH.

Apostel Hyrum M. Smith is de oudste zoon van President Joseph F. Smith en Edna Lambson, en werd den 21sten Maart 1872 te Salt City geboren. In zijne kinderjaren werd hij zeer behoedzaam door zijne moeder opgevoed, die hem ongaarne uit haar gezicht liet gaan, en die hem of zijne jongere broeders nooit toestond om alleen buiten het tuinhek te gaan. Lang nadat hij den ouderdom had bereikt, wanneer andere jongens — en ook meisjes — nog op de straten spelen, lag hij reeds veilig in zijn bed. Zijn vader, President Joseph F. Smith, vergaderde dikwijls de leden van zijn gezin om zich heen, en leerde hun het kwade te vermijden, eerlijk en oprecht te zijn, zich in geen slecht gezelschap te begeven, en toonde hun door woord en beeld de gevolgen van goeddoen en van kwaaddoen. Op deze wijze werden Hyrum en de andere kinderen vertrouwelijk gemaakt tegenover hunne ouders, deze vrienden tot wie zij ten allen tijde konden gaan en de diepste geheimen van hun hart met vol vertrouwen uitstorten. Hyrum groeide op, en ontwikkelde een groote mate van de onbegrensde liefde en onpartijdige toegenegen-

heid, die hij zijn vader en moeder had zien uitoefenen tegenover hunne kinderen. Tot hij zijn ouderlijk tehuis verliet, had zijn liefdevolle vader de gewoonte om hem 's avonds op te zoeken, om hem warm toe te dekken en hem een kus te geven. Zelfs nu nog, wanneer vader en zoon elkander ontmoeten, hetzij thuis, op de straat, in het kantoor, of waar ook, begroeten zij elkander met een kinderlijken en heiligen kus. Hyrum Smith was geleerd om zijn tehuis lief te hebben, en daar kon hij altijd gevonden worden, wanneer zijn plicht hem niet elders riep. Hij woonde de openbare scholen bij, en later het Latter-day Saints College, waar hij in Juni 1894 gradueerde. Den 15den Nov. 1895 huwde hij, en ging den volgenden dag op zending naar Groot-Brittanje. In October 1896 werd hij aangesteld als President van de New-Castle Conferentie, en in Februari 1898 keerde hij naar huis terug. Hier aangekomen, werd hem wederom zendingswerk gegeven, en hij was secretaris van het 24ste quorum der Zeventigers, en later secretaris van de Zondagscholen van den Graniet-Ring.

Den 24sten October 1901 werd hij tot het Apostelschap beroepen, als lid van den raad der Twaalf Apostelen, en werd denzelfden dag door zijn vader tot dat heilig en voortreffelijk ambt verordineerd.

Apostel Hyrum M. Smith is een jonge man, die er naar gestreefd heeft om zijn voordeel te putten uit de leeringen van zijne ouders ontvangen. Hij schrijft het aan hen en aan den Heere toe, dat hij tot heden in staat is te zeggen, dat hij nooit thee, koffie, tabak of bedwelmende dranken heeft geproefd; dat hij den naam des Heeren nooit ijdelijk heeft gebruikt, noch onreine taal heeft gesproken; dat hij nooit zonder eerbied over zijne ouders heeft gesproken, maar dat hij hen met zijn gansche ziel eert en liefheeft; en dat hij de beginselen van het Evangelie en de dienstknechten Gods altijd heeft verdedigd; dat hij voor zichzelf een getuigenis heeft dat God leeft, en dat Joseph Smith de profeet was door wien Hij het Evangelie van Jezus Christus in deze laatste dagen heeft hersteld; en dat hij hoopt, met de hulp des Heeren, immer ijverig werkend en strijdend bevonden te worden, tot verdediging der waarheid. — MATTHIAS F. COWLEY.

GRONINGER CONFERENTIE.

Zondag 15 Juli is bepaald geworden als de dag voor het houden der Groninger Conferentie. Tot dezen datum werd eerst besloten na het verschijnen van het vorige nummer van de „STER”; diensengevolge is deze Conferentie niet bijtijds aangekondigd geworden. Drie vergaderingen moeten op dezen dag gehouden worden, waarvan de Middag-bijeenkomst een gedenkdienst zal zijn ter eere van de twee zendelingen te Groningen overleden. Priestervergadering Maandag 9 uur v.m.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie: ALEX NIBLEY.

--:--

Assistent: PAUL ROELOFS.

BESCHOUWINGEN OVER DE TIENDEN.

Het beginsel van tienden-offeren tot bevordering van het werk des Heeren op aarde, is geen nieuw beginsel; noch had het eertijds zijn oorsprong in de wetten van Mozes, — hetgeen sommigen meenen. Vóór Mozes leefde Abraham, de „Vader der geloovigen,” die het Evangelie kende, zooals vermeld staat in Gal. 3 : 8. Deze gaf de tiende van alles aan Melchizedek, een priester des allerhoogsten Gods (Gen. 14 : 20). Jacob maakte den Heere eene gelofte, dat hij Hem voorzeker van alles wat Hij hem geven zou, de tiende zou geven (Gen. 28 : 22). Mozes ontving van den Heere hetzelfde gebod voor de kinderen Israëls (Lev. 27 : 30, 32, 34). En onze Heer en Heiland leerde het, toen Hij op aarde wandelde en Zijne Kerk had opgericht. Zekere menschen bestraffende, zeide Hij: „Gij verdient munte, en ruite en alle moeskruid, en gij gaat voorbij het oordeel en de liefde Gods; dit moest men doen, en het andere niet nalaten.” (Luk. 11 : 42).

De zelfde Meester heeft aan de Heiligen der laatste Dagen het beginsel bij vernieuwing bekend gemaakt, door openbaring aan den Profeet Joseph Smith, zooals in het Boek Leer en Verbonden opgeteekend is. Zij brengen de tienden van hunne inkomsten als een vrijwillig offer, tot bevordering van het Koninkrijk Gods op aarde, en heiligen zodoende de negen deelen die zij voor hun eigen gebruik overhouden. Wanneer Gods werk op aarde vertegenwoordigd is, behooren Hem de tienden toe. Een der profeten zegt: „Zal een mensch God berooven? maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin berooven wij U? In de tienden en het heoffer. Met eenen vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het gansche volk. Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dah niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg wezen zullen.” (Mal. 3 : 8—10). De Heiligen der laatste Dagen hebben den Heere hierin beproefd, en het is wonderbaar, hoe zij als een volk zijn gezegend geworden en voorspoedig zijn geweest, en welke groote dingen zij, als een volk en als afzonderlijke personen of gezinnen, hebben volbracht. De meesten hunner kunnen getuigen dat door het onderhouden van dat beginsel, hunne inkomsten en hunne uitgaven bijzonder zijn gezegend geworden.

Het beginsel der tienden is verheven door zijne rechtvaardigheid en gelijkheid. Het schrijft den rijke voor, een tiende van zijne schatten, den armen man een tiende van zijn nederig inkomen, al naar de grootte of het aantal der talenten, welke God hun gegeven heeft. En daar de gunst van God niet door de hoeveelheid geld gemeten wordt, maar door het onderhouden zijner geboden en het doen van Zijnen wil, zal de oprechte en volle tiende die ook slechts een penning bedraagt, in Zijne rechtvaardige oogen evenveel waarde hebben als de grootste som.

Het gebod der tienden vervult eene bijzondere zending in de ontwikkeling van het karakter van den mensch, die het onderhoudt. Het voortdurend in-praktijk-brengen ervan zal zijn hart los maken van de dingen dezer wereld, en hem zoodoende helpen om zelfzuchtige neigingen te overwinnen. Het is eene opvoedende kracht, noodig om den mensch tot volmaaktheid te leiden, waar hij zijnen naaste zal liefhebben als zichzelf, en verheven zal zijn boven jaloerschheid, nijd en zelfzucht, en vervuld zal zijn met liefde, medelijden, blijdschap, en eene begeerte om zijne dagen te versieren met weldaden. Christus zeide met recht: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” (Hand. 20 : 35).

Er zijn tijden geweest waar de kinderen Gods dezen toestand hebben bereikt. Wij lezen in Hand. 4 : 32-34: „De menigte van degenen die geloofden, was één hart en ééne ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen;..... en er was groote genade over hen allen; want er was ook niemand onder hen, die gebrek had.” Dezelfde toestand werd ook onder de Nephieten gedurende een zeker tijdperk gevonden. Het Boek van Mormon zegt daaromtrent: „Het geschiedde dat er geen twist in het land was, omreden de liefde Gods welke in de harten van het volk woonde; en dat een iegelijk rechtvaardig met zijne naasten handelde. En zij hadden alle dingen met elkaar gemeen; daarom waren er geene rijken en armen;..... zij waren deelgenooten van de hemelsche gaven.” (IV Nephi 1 : 2, 3, 15). Een ander geval was dat van Henoch, die met God wandelde (Gen. 5 : 24), en opgenomen werd omdat Hij Gode behaagde (Hebr. 11 : 5). Het Boek Mozes, 7:18 (Paarl van Groote Waarde) zegt van hem en zijn volk: „De Heere noemde zijn volk Zion, want zij waren één hart en ééne ziel, en woonden in gerechtigheid; en er waren onder hen geene armen.”

Op te merken is, dat deze orde moest gehandhaafd worden uit een vrijwillig hart, zooals blijkt uit het antwoord van Petrus aan Ananias, die hem wilde bedriegen: „Zoo het (land) gebleven ware, bleef het niet het uwe? en verkocht zijnde, was het niet in uwe macht?” (Hand. 5 : 1-10). Het gebod der tienden, dat als een gemakkelijker te onderhouden beginsel moet beschouwd worden, moet desgelijks vervuld worden uit een vrijwillig en bereidwillig hart. Heeft iemand zijnen Verlosser lief, zoodat hij Zijnen wil zal doen, of tracht men ten

minste oprecht zich aan Hem te hechten om voor zichzelf de zaligheid uit te werken, zoo zal dat offer gewillig gebracht worden; „want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” Opoffering is de toets dier liefde. Opoffering doet de liefde vermeerderen voor het Wezen, waarvoor men zich opoffert, en wakkert een levendige belangstelling aan in het groote werk waaraan men door zijn offer-brengen deelneemt. Opoffering en ware liefde zijn onafscheidbaar van elkander, en het Koninkrijk van Recht en Gerechtigheid moet opgebouwd worden door de toewijding van de middelen zoowel als van de krachten en talenten der Heiligen Gods. „Eer den Heere van uw goed, en van de eerstellingen uwer inkomsten.” (Spr. 3 : 9).

Er zijn terecht redenen om dankbaar te zijn voor dat groote en voor den mensch onmisbaar beginsel van God gegeven — het gebod der tienden. R

ZENDINGSWERK IN AMERIKA.

De volgende korte uittreksels van berichten van Zending-Présidenten uit de Vereenigde Staten bevatten aangename mededeelingen uit die zendingsvelden.

Pres. J. E. Robinson, van de Californische Zending, zegt o.m.: „Een groot gedeelte van het werk dat wij in den winter doen, is zoowel in het belang der Oostelijke Staten als in het onze, want duizenden bezoekers uit het Oosten komen in den winter naar California. Zij hooren ons op de straten prediken en nemen onze tractaten mede naar de Oostelijke Staten, en velen vragen ons de adressen van onze zendingshuizen in verschillende steden. Zij behandelen ons vriendelijk, hetgeen zij tehuis niet zouden doen, zeggen zij menigmaal, uit vrees van hun stand te verliezen of wegens hunne vriendschap voor de „Mormoonsche Ouderlingen” de kritiek hunner vrienden gaande te maken. Zij komen naar het westen voor gezondheid of ontspanning, en zij willen alles zien wat er te zien is, en alles hooren wat er te hooren is.”

„Kort geleden had ik een gesprek met een zeer voornaam persoon. Toen hij heenging, greep hij mijne hand en bracht zijn anderen arm op mijn schouder, en zeide: „Wanneer U Apostel John Henry Smith ziet, doe hem mijne hartelijke groeten, en zeg hem, dat ik de grootste achting van hem koester.” Onlangs sprak ik met een ander invloedrijk man, die, het werk door ons volk gedaan in overzicht nemende, zeide: „Ik wil u zeggen, Ouderling Robinson, dat het een wonderbaarlijk werk en een wonder is.” B. F. Mills, de voorganger van de Fellowship League Club van Los Angeles, zeide mij: „Ik moet zeggen dat ik uw volk slechts kan achten voor zijn oprechtheid en bestendigheid, en voor hetgeen het volbracht heeft in het westen.”

„Een der bekwaamste geneesheeren van San Francisco is een onzer

beste vrienden. Wanneer aan leden van de Kerk of aan een Zending een ongeluk of een ernstige ziekte overkwam, die op geen andere manier kon overwonnen worden dan door het inroepen van een specialist, gingen wij naar het hospitaal van dezen man, en hij heeft onze broeders gratis verpleegd. Hij heeft mij geschreven dat wanneer er iets is dat hij voor ons kan doen, of wij geld hebben of niet, wij van zijne diensten en die van zijn hospitaal gebruik kunnen maken."

"Een lid van de staats-pensioencommissie, ook een dokter, zeide mij, dat hij onze zendelingen dikwijls op straat had zien prediken, hoewel hij hen niet persoonlijk kende; maar hij zeide dat hij hen nooit voorbijging zonder te gevoelen, dat hij hen in zijne armen zou willen nemen en hen zegenen, wegens de reinheid van hun leven die hij in hunne kleeding kon zien en op hunne aangezichten kon lezen. Nadat hij met ons bekend werd, stelde hij zijn kantoor blijvend voor ons open."

Pres. G. E. Elsworth, van de Zending der Noordelijke Staten, zegt: „Onze vergaderingen te Nauvoo tellen van honderd tot drie honderd menschen. Zij zeggen dat hunne stad zestig jaren ten achter is, en zij heeten ons nu welkom, omdat wij zooveel tot stand gebracht hebben. Zeker man zeide mij, dat het schijnt alsof er op het land in en rondom Nauvoo een vloek was gevallen, en dat het nooit veel waard zou zijn, tot de Heiligen der laatste Dagen zouden terugkomen. Wij gaven ons verlangen te kennen om er geregeld vergaderingen te houden, en de menschen hielpen ons toen om een geschikte plaats voor dat doel te bekomen. Deze werd gevonden op den hoek van het blok waar President John Taylor had gewoond. Het gebouw was voor een winkel gebruikt, maar is nu ingericht geworden voor het houden van vergaderingen, en het volk heeft een jaar huur vooruitbetaald, omdat men wenschte dat wij tot hen zouden blijven prediken. De beste menschen van de stad bevinden zich in onze bijeenkomsten, en luisteren naar de stem onzer nederige Ouderlingen, die uitgezonden worden om tot hen te prediken."

"Verleden winter een jaar geleden werden onze zendelingen 's avonds om 11 uur uit een hotel te Zion City, de stad der discipelen van Dowie, weggezonden. Zij hadden reeds in een dozijn huizen gelogeerd, maar het bevel kwam van „Elia" Dowie, en zij werden uit het hotel gezonden en verlieten de stad, met sneeuw acht duim diep, en moesten een aantal mijlen afleggen naar een andere stad. Maar gedurende de laatste maanden hebben onze Ouderlingen in en rond Zion City veel te doen gevonden. Het volk was geleerd geworden dat een engel zou komen, en dat eene Kerk op aarde zou opgericht worden met apostelen, zeventigers, ouderlingen, priesters, leeraars, en diakenen, zooals die oorspronkelijk in de Kerk van Christus waren, en zij hebben verwacht dat die door den man aangesteld zouden worden, dien zij voor Elia II hadden gehouden. De Zendingen brengen hun nu de boodschap des Evangelies, en vele menschen ontvangen ons in hunne woningen."

„Onze studenten die verschillende hoogeschole in Chicago bijwonen, zijn een groote hulp voor de zendelingen in die stad. Wij zijn trots op onze studenten, en de universiteiten zijn ook trots op hen.”

Pres. J. G. Duffin, van de Zending der Centrale Staten, zegt dat eenigen tijd geleden een onzer Ouderlingen door eene bende mannen in een bosch werd gesleept, aan een boom gebonden, en gegeeseld. Hij — Broeder Duffin — wendde zich tot den Gouverneur van den Staat om bescherming voor onze zendelingen, en om de vervolging van den schuldige. Antwoord werd ontvangen dat al het mogelijke zou gedaan worden. De rechter die de zaak in handen had, deelde Pres. Duffin ook mede, dat terwijl de Zending deze mishandeling in zijn district onderging, zijne zieke vrouw in den Staat Utah was voor hare gezondheid en verzorgd werd door eene familie van ons volk, waar zij de vriendelijkste behandeling ondervond.

Pres. Ben E. Rich, van de Zending der Zuidelijke Staten, maakte bekend dat de Zending waarover hij presideert, omtrent 10.000 goede, actieve leden telt. Hij zeide: „Als een regel ontvangen wij meer bescherming in de Zuidelijke Staten dan wij voorheen gehad hebben, en wij bouwen meer kerken. In Jacksonville hebben wij juist eene kerk voltooid, ten koste van 2500 dollar. Al het timmerwerk is door de zendelingen gedaan. Er zijn vooruitzichten voor een goede gemeente in die stad.”

VORM UW KARAKTER.

Er is een Engelsche spreuk: Zaai een daad en gij oogst een gewoonte, zaai een gewoonte en gij oogst een karakter, zaai een karakter en gij oogst een levensbestemming. In deze woorden ligt groote wijsheid. Alles hangt met elkaar samen; de eenvoudigste gedachten en daden groeien op tot gewoonten, die het karakter vormen; vandaar kan men zeggen dat men door inspanning, door zichzelf te dwingen tot de daad die voor de hand ligt en onder het bereik is, zijn karakter kan opbouwen, kan wijzigen ook. Een gelukkige of minder gelukkige aanleg is niet alles, al is het veel. Indien wij met kracht en volharding slechte opwallingen beteugelen, goede aandriften aankweeken en daarnaar handelen, getrouw aan de stem Gods, en zoo van stap tot stap, langzaam maar bevestigd den goeden weg gaan, dan kunnen wij ons zelf een vast-uitgedrukt wil, dat is een karakter, veroveren. Dan zullen wij ten slotte alles wat wij eerst met moeite en zelfoverwinning deden, „vanzelf” doen, krachtens ons verworven karakter.

En zonder dat kunnen wij in het leven geen sterke mannen en vrouwen worden. Als altijd weer alles zal afhangen van een aandrift, een aandoening, een stemming, hoe onvast is dan alles. Maar als wij eerlijk en trouw zijn, omdat wij niet anders kunnen, omdat ons karakter in den strijd des levens eenmaal zoo is geworden, dan zullen wij daarop

kunnen steunen en anderen zullen op ons kunnen steunen. Dan zal wel vaak nog de verleiding komen, zij blijft nooit uitgesloten en wij moeten steeds voor haar vleien of haar brutalen aanval op onze hoede zijn, maar er zal toch een vastheid wezen in ons willen en in ons zijn. O, de mannen en vrouwen van karakter! zij zijn het zout der aarde, dat voor bederf bewaart; zij zijn het licht der wereld dat Gods vriendelijk licht doet stralen over de hemelen en over de vlakke landen en de duisternis van het leven verdrijft.

Goede Raad.

EERBIEDIG DEN MENSCH ALS MENSCH.

Een der meest veredelende gevoelens is de eerbied voor den mensch als mensch, onafhankelijk van ras, nationaliteit, familie of stand. 't Is droevig zooveel „airs" als men zich geeft tegenover anderen, als men meent van eenigszins „beteren" kom-af te zijn, in een ietwat hooger stand te behooren. De verdeling der wereld in rassen en nationaliteiten is nog niets bij de onderlinge verdeling in standen. Zooals het meestal met dergelijke verdeelingen gaat, is zij het vinnigst aan de grenzen, waar menschen juist nog in dezen of even in genen stand behooren of willen behooren, en ze is een zielloos klein gejaag en gekruip om in een ietwat „hogere coterie", een ietwat „fijneren stand" te komen dan waarin men is. Men ontziet dikwijls niets, is grof en somtijds oneerlijk om maar te komen waar men wil; men stelt zich aan vernederingen bloot waarvoor men anders zou gruwen, maar vooral men behandelt op zijn beurt den mensch naast zich met minachting, alsof hij minderwaardig ware. Om uit de honderde voorbeelden die voor het grijpen zijn er één te kiezen. Wat zegt ge er van, als een directeur, hoofd eener zaak, zijne ondergeschikten behandelt alsof deze menschen van minderen bloede waren dan hij is? Naar mijne meening is dit onbetamelijker, dan wanneer een ondergeschikte zich oneerbiedig tegen den patroon gedraagt.

Ban dit valsche denkbeeld van stand en meerderheid uit. „Eer noch schande ontstaan uit stand." De vraag is, hoe men staat op de post waarop men eenmaal is gesteld. Heb evenveel eerbied voor een goed soldaat als voor een goed generaal, voor een kranig werkmans als voor een knap bouwkundige. Breek met de dwaze gedachte dat de een „meer" is dan de ander; eerbiedig in ieder mensch den mensch, het godskind, gelijk Christus dat gezegd heeft in zijn blijde verkondiging van Gods vaderliefde voor ieder schepsel.

Goede Raad.

VERPLAATSING.

Ouderling J. Alfred Ririe is van de Rotterdamsche Conferentie verplaatst naar de Groninger Conferentie.

ZINDELJKHEID.

De natuur wijst den mensch den weg hoe hij in stand kan blijven en wat hij moet doen om dat doel te bereiken. Volgt hij dien weg, dan doet hij het goede en vindt zijn belooning in een gezond en krachtig lichaam; verwaarloost hij den wenk, dan gaat hij ten gronde: de deugd wordt beloond en de ondeugd gestraft.

Onder de ondeugden, die wij hier op het oog hebben, noemen we onwetendheid, halfheid en traagheid, maar vooral onmatigheid en onzindelijkheid. Vooral de laatste is oorzaak van een groot aantal ziekten; zij is de oorzaak van tal van ongesteldheden, waaronder huidziekten een voorname plaats innemen.

Terecht wordt beweerd, dat de zindelijkheid van een volk gelijktred houdt met zijn beschaving. Het gebruik van zeep is een maatstaf bij het bepalen van den graad van ontwikkeling van een volk; hoe meer zeep er gebruikt wordt, hoe hooger het peil. Zeep en water zijn voor het lichaam, wat goede zeden zijn voor de ziel.

Reeds in oude wetboeken had het baden een plaatsje en de oudheid zorgde ruim voor openbare badgelegenheden. De Romein gebruikte zijn bad zoo goed als de oude Egyptenaar en de voorschriften van Mozes waren voor een groot deel op de zindelijkheid gericht. Zindelijkheid werd een onderdeel van den godsdienst bij vele Oostersche volken. En naar dat voorbeeld verhief men ook het betrachten der reinheid bij de Christenen tot een soort van eeredienst.

Bij paarden en andere dieren, de eenvoudigste man is daarvan overtuigd, staat verzorging van de huid in het nauwste verband met de geschiktheid van het dier tot den arbeid. De boer verzuimt niet, zijn paard te wasschen, te rossen en te reinigen. Ten opzichte van zijn kind denkt menige boer er niet aan.

Juist voor kinderen is het zoo noodig de grootste zindelijkheid te betrachten en te blijven betrachten, om allerlei leelijke ziekten buiten te bannen.

Opmerkelijk is het, dat in vele gezinnen de kinderen, zoolang ze zuigeling zijn of heeten, dagelijks meer dan eens gereinigd worden, maar dat deze heilzame exercitie ophoudt, zoodra hun costuum wat meer op de gewone kleeding gaat gelijken, alsof op een gegeven oogenblik de zorg voor het lichaam kon nagelaten worden.

Maar al is het voor het kind het meest noodig, daarom mag de volwassene nog niet meenen, dat hij het zonder baden en wasschen wel redden zal. Reinheid van het lichaam is een veel machtiger middel om tot gezondheid, werkkracht, werklust en dus tot welvaart te geraken dan velen meenen.

De werkman, die zijn bad kan nemen en het ook geregeld doet, is een stuiver uurloon meer waard dan zijn onzindelijke kameraad.

(Overgenomen.)

„EEN VRIENDSCHAPPELIJKE DISCUSSIE.”

Onder den titel, „EEN VRIENDSCHAPPELIJKE DISCUSSIE OVER GODSDIENST-ONDERWERPEN,” komt deze week van de pers eene vertaling van een Engelsch werkje van Ouderling Ben E. Rich, President van de Zending der Zuidelijke Staten van Noord-Amerika. Pres. Ben E. Rich is bekend als een behendige verdediger van het Evangelie en zijne „FRIENDLY DISCUSSION” heeft in de zending in de Vereenigde Staten veel bijval gevonden, en wordt gaarne door de zendelingen gebruikt en door de broeders en zusters en de onderzoekers gelezen. Het boekje door dit kantoor uitgegeven in het Hollandsch is 80 pagina's groot (zakformaat) en zal slechts 2½ cent kosten. Zij zullen in iedere hoeveelheid te betrekken zijn door de verschillende zendelingen in de Ned.-Belg. Zending, of direct van dit Kantoor.

NIET KUNNEN.

Het pijnlijkst gevoel is niet te kunnen of, zooals Milton zegt: zwak zijn is de ware ellende. De proef op onze kracht kan alleen geleverd worden door dat, wat men gelukkig heeft tot stand gebracht. Welk een onderscheid tusschen dat onbestemde, weifelende kunnen en de vaste, onwankelbare uitvoering! Er huist in ons een zeker flauw besef, dat alleen door ons werk ontwikkeld kan worden en door de daad het volle leven kan krijgen. Onze werken zijn de spiegel, waarin de geest eerst de vaste vormen ziet.

CARLYLE.

OVERLEDEN.

WEERS. — Johannes Cornelis Weers, den 10den Juli in den ouderdom van 53 jaren te Rotterdam overleden, na eene langdurige ziekte.

I N H O U D :

De Reis van President Joseph F. Smith en gezelschap, in December 1905 (<i>Vervolg.</i>)	Blz. 209	Vorm uw karakter	Blz. 221
Zendingsnieuws	213	Eerbiedig den Mensch als Mensch	222
Utah-Nieuws	214	Verplaatsing	223
Apostel Hyrum M. Smith	215	Zindelijkheid	223
Groninger Conferentie	216	„Een vriendschappelijke Discussie.”	224
Beschouwingen over de Tienden	217	Niet kunnen	224
Zendingswerk in Amerika	219	Overleden	224

Uitgave van ALEX NIBLEY, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.